

Arrest

nr. 88 479 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. DEMEERSSEMAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 25 mei 1990 geboren in Khadamiya, Bagdad. U bent een sjiitische vrouw van Arabische origine. Op 22 juni 2011 huwde u in Damascus, Syrië met K. Y. A. {...} (O.V. xxxxxxx). Uw echtgenoot verkreeg in 2008 de vluchtelingenstatus in België. U leerde hem in 2009 kennen toen u op vakantie was in Turkije. Uw vader is werkzaam voor de Da'wa partij. Hij had echter problemen met andere leden van deze partij. Op 28 of 29 maart 2012 werd uw broer Ahmed ontvoerd door leden van deze partij. Dezelfde nacht werd er een bom naar jullie huis gegooid. Hierna verhuisden jullie naar het huis van een tante in Ghazaliya. Op 31 maart 2012 vertrok u met uw vader richting Erbil. In Erbil nam u het vliegtuig naar Turkije. Het was afgesproken dat u daar uw echtgenoot ging ontmoeten. U slaagde er echter niet in contact met hem

op te nemen. Uw vader zei dat u niet terug kon keren naar Irak. Uw ooms zouden u immers kwaad willen doen omdat u volgens de cultuur bij uw echtgenoot zou moeten zijn. In Turkije nam u het vliegtuig naar België waar u op 4 april 2012 toekwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: een bewijs van goed gedrag en zeden, een attest van de christelijk mutualiteiten i.v.m. gezinshereniging, een geboortetest, een uittreksel van het burgerregister, twee huwelijksaktes, drie formulieren van de Belgische ambassade in Teheran betreffende uw visumaanvraag en vier huwelijksfoto's.

Tevens legt u kopies voor van uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw echtgenoot, uw paspoort, uw identiteitskaart en de woonkaart van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen bent u uit Irak gevlucht omdat u bij uw echtgenoot wilde zijn. U verklaart verder dat u niet naar uw land van herkomst kunt terugkeren uit vrees voor uw ooms. Volgens u zouden ze u vermoorden omdat u volgens uw cultuur en tradities bij uw echtgenoot zou moeten verblijven. Bijkomend haalt u aan dat heel uw familie bedreigd zou worden omwille van de werkzaamheden van uw vader bij de Da'wa partij. Uw broer Ahmed zou om die reden ontvoerd zijn en er zou een aanslag op jullie huis gepleegd zijn (CGVS, p. 14, 15, 17).

Allereerst dient worden vastgesteld dat u onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat uw ooms u daadwerkelijk zouden willen vermoorden omdat u niet bij uw echtgenoot verblijft. Het blijkt immers dat ze u nooit iets zouden hebben aangedaan. Uw vrees is louter gebaseerd op een voorgehouden mondeling dreigement (CGVS, p. 15, 16, 18). Dit terwijl uw ooms volgens uw verklaringen reeds vier maanden na uw huwelijk op 22 juni 2011 zouden begonnen zijn met de dreigementen (CGVS, p. 15, 16). Bovendien blijkt dat uw echtgenoot wel degelijk probeert om u op legale wijze naar België te laten overkomen. Uit uw verklaringen en de documenten die u heeft voorgelegd, wordt immers duidelijk dat uw echtgenoot een visum voor u heeft aangevraagd. Deze visumaanvraag werd blijkens de documenten die u voorlegt, ontvankelijk verklaard. Uw visumdossier zou echter onvolledig geweest zijn en u diende nog enkele documenten voor te leggen. U zou echter reeds vertrokken zijn zonder de uitkomst van de procedure af te wachten omdat u te lang moest wachten op uw visum. Zelf kunt u weinig informatie geven over de stand van zaken in de procedure. U stelt enkel dat u nog steeds geen visum hebt gekregen en dat uw echtgenoot, voor zover u weet, wel een aanvraag heeft ingediend. Uw echtgenoot zou u verder nog verteld hebben dat het nog lang ging duren (CGVS, p. 15, 16, 18 + doc. Ambassade). Het is dan ook hoogst onduidelijk waarom uw ooms u nu al zouden willen vermoorden terwijl het even goed mogelijk is dat u in de toekomst bij uw echtgenoot in België zou kunnen verblijven.

Bovendien zijn uw verklaringen over de voorgehouden dreigementen van uw ooms niet consistent. Aanvankelijk verklaart u dat uw vader bang was dat uw ooms langs vaders kant u iets zou willen aandoen (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw ooms u dan al ooit iets zouden hebben aangedaan verklaart u enkel dat ze commentaren gaven op het feit dat u zo lang moest wachten en dat ze uw vader onder druk zetten (CGVS, p. 15). Vervolgens wordt u gevraagd of er nog iemand is die u iets zou willen aandoen. Hierop antwoordt u in tegenstelling tot uw eerdere bewering dat u uw ooms langs moeders kant dient te vrezen (CGVS, p. 15). Uiteindelijk beweert u dat u zowel met uw ooms langs vaderskant als uw ooms langs moederskant problemen had (CGVS, p. 15). Later tijdens het gehoor verklaart u plotsklaps dat uw ooms zouden hebben geprobeerd u te vermoorden (CGVS, p. 16). Gevraagd wat ze dan precies geprobeerd hadden, blijkt dat ze enkel een mondeling dreigement zouden hebben geuit (CGVS, p. 18). Uiteindelijk wordt u gevraagd wat er zou gebeuren indien u terugkeerde naar uw land van herkomst. U antwoordt hierop dat u zelfmoord zou plegen of dat u gedood zou worden. Vervolgens wordt u gevraagd door wie u dan wel gedood zou worden. Het enige wat u hierop antwoordt, is dat u bedoelde dat u zelfmoord ging plegen omdat u het niet kon volhouden ver van uw man te zijn (CGVS, p. 20).

Betreffende de voorgehouden dreigementen van uw ooms dient eveneens nog worden opgemerkt dat u hiervan geen enkele melding maakte bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)(vragenlijst p. 3). Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u dit inderdaad niet had vermeld (CGVS, p. 16). Bij het begin van het gehoor had u echter uitdrukkelijk verklaard dat u alle belangrijke elementen had verteld op de DVZ (CGVS, p. 2).

Bij het invullen van de vragenlijst had u enkel melding gemaakt van de voorgehouden gebeurtenissen die het gevolg zouden zijn van de werkzaamheden van uw vader voor de Da'wa partij. Allereerst dient worden vastgesteld dat u op de DVZ nog niet eens wist dat uw vader voor de Da'wa partij werkte (vragenlijst p. 3). Pas nadat uw echtgenoot met uw vader had getelefoneerd, kwam u te weten dat uw vader voor deze partij werkte (CGVS, p. 5). Vervolgens blijkt echter dat u helemaal niets weet over deze partij of over de functie van uw vader. U weet niet wie de voorzitter is van de partij. U kunt geen enkele prominente figuur van de partij benoemen en u weet niet of de partij enige macht geniet. Zelfs van een jonge vrouw die claimt niet geïnteresseerd te zijn in politiek mag echter worden verwacht dat ze enige informatie kan geven over deze partij. De Da'wa partij is immers één van de machtigste politieke partijen in Irak en levert eveneens de huidige premier. U weet verder evenmin iets over de werkzaamheden van uw vader binnen deze partij. U kunt enkel stellen dat hij verantwoordelijk is voor een dienst. Over welke dienst het hier zou gaan, weet u echter niet. Verder weet u ook niet waar uw vader zou werken en kent u niemand anders van de partij (CGVS, p. 6, 7, 18). Dit is hoogst verwonderlijk aangezien de werkzaamheden van uw vader de oorzaak zouden zijn van de problemen die uw familie gekend zou hebben. Volgens uw verklaringen zou uw vader een conflict hebben met andere leden van de Da'wa partij. Wat voor problemen er ontstaan zouden zijn, weet u echter niet. U weet evenmin met wie uw vader problemen zou hebben. Het blijkt zelfs dat u nooit gevraagd zou hebben naar de aard van deze voorgehouden problemen (CGVS, p. 8, 11, 18). Dit alles is hoogst bevreemdend aangezien deze problemen geleid zouden hebben tot de ontvoering van uw broer Ahmed en de aanslag op jullie huis.

Voorts dient worden vastgesteld dat u expliciet verklaart geen problemen te kennen met leden van deze partij en dat u zelf niet persoonlijk geïnterviewd zou worden door de leden van deze partij (CGVS, p. 16, 17). Dit terwijl u bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ deze problemen aanhaalde als de redenen waarom u uw land van herkomst diende te ontvluchten (vragenlijst p. 3).

Tot slot dient nog worden vastgesteld dat u enkel vage en onwaarschijnlijke verklaringen kunt afleggen over uw reisweg. Zo weet u niet met welke luchvaartmaatschappij u van Erbil naar Turkije zou zijn gevlogen of met welke maatschappij u van Turkije naar België zou zijn gereisd. Verder beweert u nog dat u met uw eigen Iraakse paspoort zonder visum van Turkije naar België zou zijn gevlogen wat gezien de strenge controles op de luchthavens hoogst onwaarschijnlijk is (CGVS, p. 13).

Bovenstaande vaststellingen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid geïnterviewd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie. Verder tonen ze enkel aan dat u een visumdossier en een aanvraag voor gezinshereniging heeft ingediend. Geen van de documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op uw verklaringen dat u een partner zou zijn van K. Y. A. {...} (O.V. xxxxxx) die erkend is als vluchteling in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt vooreerst dat geen rekening werd gehouden met bijkomende stukken die zij op 30 mei 2012 aan de commissaris-generaal heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat haar vluchtmotieven gegrond zijn. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Verzoekster overloopt vervolgens de elementen van de definitie 'vluchteling' en past deze toe op haar situatie. Aangaande de bedreigingen door haar ooms stelt verzoekster zich de vraag of zij in Irak had moeten blijven tot haar ooms hun bedreigingen hadden uitgevoerd. Verzoekster stelt dat zij niet in de mogelijkheid was zichzelf te beschermen en dat haar vader evenmin verantwoordelijk voor haar was nu ze getrouwd was. Haar echtgenoot had al meegedeeld dat het bijzonder moeilijk zou zijn om verzoekster via officiële weg naar België te krijgen. De kans was groot dat er geen visum zou worden toegekend, gelet op de verstrenging van de wetgeving inzake gezinshereniging. Haar ooms hebben hieruit waarschijnlijk afgeleid dat haar echtgenoot zijn verantwoordelijkheid niet opnam. Thans is ook gebleken dat de aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen.

Verzoekster betoogt voorts geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de dreigementen van haar ooms. Zij stelt dat haar verklaringen eerder aanvullend zijn: zij vreest haar ooms langs vaderskant maar haar ooms langs moederskant lieten evenmin na haar te verwijten. Dat zij verklaard zou hebben dat haar ooms getracht hebben haar te vermoorden, spruit voort uit een misverstand. Bij de vraag naar verduidelijking heeft zij immers opnieuw gesteld dat het slechts om mondelinge bedreigingen ging.

Wat betreft haar beperkte kennis over de partij en de werkzaamheden van haar vader, benadrukt verzoekster dat zij een jonge vrouw is zonder politieke interesse. Dit gegeven, samen met het feit dat Irak een mannencultuur is verklaart haar onwetendheid over de partij. Haar vader sprak bovendien niet met haar over zijn werkzaamheden.

Het gegeven dat zij stelde dat zij zelf niet gevisieerd werd door de leden van de partij waarmee haar vader problemen kent, sluit volgens verzoekster haar vrees niet uit. Haar broer werd vermoord en er werd een aanslag gepleegd op het huis.

Verzoekster stelt voorts dat slechts weinig mensen zich de luchtvaartmaatschappij kunnen herinneren waarmee ze gevlogen hebben omdat dit een detail is. Bovendien werd haar reis geregeld. Verzoekster weet niet zeker of zij met haar eigen paspoort van Turkije naar België is gevlogen want zij heeft zich laten leiden, mogelijk had haar smokkelaar een vervalst paspoort met visum bij.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *"beginselen van behoorlijk bestuur"* merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*, zonder evenwel aan te geven welke beginselen zij door de bestreden beslissing geschonden acht en op welke wijze. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning

vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.6. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijft.

2.7. In casu kan niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen omdat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de bijkomende stukken die verzoekster na haar gehoor heeft toegezonden. Immers kan de Raad slechts overgaan tot vernietiging in de gevallen voorzien bij artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Te dezen doet zich echter geen van de in voormeld artikel opgesomde gevallen voor. De Raad wijst er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad stelt vast dat de stukken die verzoekster na haar gehoor bijkomend verzonden heeft aan de commissaris-generaal (stukken 29 en 30 als bijlage gevoegd aan het verzoekschrift), zijnde kopieën van de badges van haar vader als bewijs van zijn lidmaatschap van de Da'wa partij en een kopie van een politieverlag – waarvan de voor eensluidend verklaarde vertaling bij schrijven van 30 juli 2012 aan de Raad werd toegezonden – niet vermogen het asielaanvraag van verzoekster in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Immers betreffen voormelde stukken alle kopieën – hetgeen verzoekster ook beaamt in haar verzoekschrift – die gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Deze stukken hebben geen bewijswaarde. De Raad wijst tevens op de bij de nota gevoegde informatie – “Antwoorddocument

IRQ2012-010w Irak DOCUMENT-CORRUPTION" van 3 februari 2012 –waaruit blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn zodat ook dit gegeven de bewijswaarde van de neergelegde stukken ondermijnt. Bovendien, om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu, zoals uit de bespreking verder blijkt, niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

2.8. Verzoeksters betoog dat zij onder de indruk was van de bedreigingen geuit door haar ooms en daarom vluchtte, betreft slechts een herhaling van haar asielmotieven hetgeen geenszins vermog afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarom geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen dienaangaande. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel met een loutere herhaling van haar asielrelaas in gebreke blijft.

2.9. Verzoeksters verdere betoog dat haar ooms ervan uitgingen dat de visumaanvraag geen positieve resultaten zou opleveren en zij daarom dachten dat haar echtgenoot zijn verantwoordelijkheid niet opnam, raakt verder kant noch wal. Immers blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar echtgenoot wel degelijk bezig was om verzoekster via legale weg naar België te halen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15) en dat uit de door verzoekster voorgelegde documenten tevens blijkt dat de visumaanvraag ontvankelijk werd verklaard op 25 augustus 2011 doch dat er nog een aantal documenten dienden voorgelegd te worden (administratief dossier, inventaris, stuk 13 (6)). De aanvraag van verzoekster was op het ogenblik dat zij zich in Irak bevond nog steeds hangende zodat de Raad geenszins inziet hoe de ooms van verzoekster uit deze informatie die op dat ogenblik beschikbaar was zouden kunnen concluderen dat de visumaanvraag geen positieve resultaten zou opleveren en haar echtgenoot om die reden zijn verantwoordelijkheid niet opnam. De gegevens beschikbaar op het ogenblik van verzoeksters verblijf in Irak wezen geenszins op een negatieve uitslag. Het feit dat haar visumaanvraag thans werd afgekeurd vermog geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

2.10. Waar verzoekster stelt dat zij geen inconsistente doch aanvullende verklaringen heeft afgelegd over de dreigementen uitgaande van haar ooms en dat haar verklaring dat haar ooms geprobeerd hebben haar te vermoorden op een misverstand berust, kan zij niet overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd als volgt: *"Bovendien zijn uw verklaringen over de voorgehouden dreigementen van uw ooms niet consistent. Aanvankelijk verklaart u dat uw vader bang was dat uw ooms langs vaders kant u iets zou willen aandoen (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw ooms u dan al ooit iets zouden hebben aangedaan verklaart u enkel dat ze commentaren gaven op het feit dat u zo lang moest wachten en dat ze uw vader onder druk zetten (CGVS, p. 15). Vervolgens wordt u gevraagd of er nog iemand is die u iets zou willen aandoen. Hierop antwoordt u in tegenstelling tot uw eerdere bewering dat u uw ooms langs moeders kant dient te vrezen (CGVS, p. 15). Uiteindelijk beweert u dat u zowel met uw ooms langs vaderskant als uw ooms langs moederskant problemen had (CGVS, p. 15). Later tijdens het gehoor verklaart u plotsklaps dat uw ooms zouden hebben geprobeerd u te vermoorden (CGVS, p. 16). Gevraagd wat ze dan precies geprobeerd hadden, blijkt dat ze enkel een mondeling dreigement zouden hebben geuit (CGVS, p. 18). Uiteindelijk wordt u gevraagd wat er zou gebeuren indien u terugkeerde naar uw land van herkomst. U antwoordt hierop dat u zelfmoord zou plegen of dat u gedood zou worden. Vervolgens wordt u gevraagd door wie u dan wel gedood zou worden. Het enige wat u hierop antwoordt, is dat u bedoelde dat u zelfmoord ging plegen omdat u het niet kon volhouden ver van uw man te zijn (CGVS, p. 20)."* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en wijzen wel degelijk op inconsistente verklaringen op het niveau van de relevante elementen in verzoeksters asielrelaas. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht op een geloofwaardige manier kan weergeven om het gevaar voor vervolging in haar thuisland te verantwoorden. De vaststelling dat verzoeksters verklaringen wat haar vrees voor haar ooms betreft inconsistent zijn, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.11. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster het motief *"Betreffende de voorgehouden dreigementen van uw ooms dient eveneens nog worden opgemerkt dat u hiervan geen enkele melding maakte bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)(vragenlijst p. 3). Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u dit inderdaad niet had vermeld (CGVS, p. 16). Bij het begin van het gehoor had u echter uitdrukkelijk verklaard dat u alle belangrijke elementen had verteld op de DVZ (CGVS, p. 2)."* ongemoeid laat zodat de Raad dit als vaststaand beschouwt en tot het zijne maakt. De Raad wijst er dienaangaande op dat van een asielzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan-

brengt, en dit vanaf het eerste gehoor. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij een dermate essentieel element in haar relaas als de bedreigingen door haar ooms onmiddellijk zou vermelden gezien deze bedreigingen één van de redenen vormen waarom verzoekster niet naar haar land van herkomst terug kan. Het feit dat verzoekster deze vrees geheel onbesproken heeft gelaten bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van deze vrees.

2.12. Verzoeksters verdere betoog om de onwetendheid over de politieke partij waarvan haar vader lid zou zijn en over diens werkzaamheden te verantwoorden, kan evenmin overtuigen. Aangenomen kan worden dat verzoekster niet elk detail van het beroepsleven van haar vader kent, doch niet dat zij op geen enkel van de gestelde vragen met betrekking tot de Da'wa partij en de werkzaamheden van haar vader voor deze partij een antwoord kent. Van verzoekster, die stelt te vrezen voor haar leven omwille van de werkzaamheden van haar vader, mag worden verwacht dat zij zich informeert over deze werkzaamheden en de problemen die er zouden zijn uit voortgevloeid. Haar manifest gebrek aan kennis betreft de kern van haar asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang. Waar verzoekster voorts nog wijst op het feit dat haar broer werd vermoord en een aanslag werd gepleegd op het familiehuis, wijst de Raad erop dat, aangezien geen geloof gehecht kan worden aan de werkzaamheden van verzoeksters vader voor de Da'wa partij, de problemen die zouden zijn voortgevloeid uit deze werkzaamheden, eveneens ongeloofwaardig zijn.

2.13. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster op geen enkele wijze haar reisweg aantoonde terwijl zij, aangezien zij verklaarde ook met het vliegtuig te zijn gereisd, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. De vaststelling dat verzoekster daarbij verklaart niet te weten met welke maatschappij zij gevlogen heeft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Immers mag van verzoekster verwacht worden dat zij op voldoende wijze haar reis en de door haar gebruikte reisdocumenten kan toelichten. Het argument van verzoekster dat zij zich heeft laten leiden door de smokkelaar om haar onwetendheid te verklaren, kan geenszins overtuigen. De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoeksters geloofwaardigheid dat zij geen plausibele verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoekster naar België zou zijn gevlogen met haar eigen Iraaks paspoort zonder visum, of nog, dat zij geen kennis zou hebben van het gebruikte reisdocument.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de situatie in Bagdad nog steeds ongunstig is en verwijst naar de eigen informatie van de verwerende partij alsook naar diverse persberichten. Er zijn daar voortdurend gevechten waarbij duizenden burgerslachtoffers vallen. Ter terechtzitting legt verzoekster nog een bijkomend krantenartikel neer.

Verzoekster meent dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. De situatie in Bagdad is heden minder stabiel en er is geen enkele reden om personen afkomstig van Bagdad thans anders te behandelen dan drie maanden geleden.

Verzoekster meent voorts dat het asielbeleid van andere landen niet aan de orde is. De commissaris-generaal dient de Belgische wetgeving te respecteren, een wetgeving die op het vlak van subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere EU-landen, aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn waarin slechts een minimale norm wordt vooropgesteld. Verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

In de mate verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de Subject Related Briefing (SRB) en, onder verwijzing naar en het citeren van kranten-artikels en een e-mail van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en heden onstabiel lijkt dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de SRB een onderzoek vermeldt naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal- Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)"*

2.16. De verwerende partij voegt voorts aan haar verweernota een update toe over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad (Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak 13-01-2012 > 25-01-2012 / Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak 26-01-2012>08-02-2012 / Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak 09/02/2012 – 08/03/2012 / Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak 09/03/2012-08/04/2012 / Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak april – mei – juni 2012) waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB inzake de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven. Uit deze updates blijkt dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn en geen uiting zijn van willekeurig geweld.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De

Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.17. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling ter zake door de commissaris-generaal. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder slaagt verzoekster er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt om tot zijn besluit te komen dat heden geen sprake is voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te ontkrachten en evenmin toont zij aan dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.18. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is gaat zij eraan voorbij dat in artikel 48/5, §3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt gestipuleerd dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.19. In de mate dat verzoekster aanvoert dat verweerder de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, verwijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.20. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.21. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER